

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Naše Vinotéka – víno se zárukou s. r. o.**
sídlem Holečkova 242/15, 779 00 Olomouc
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Zahnášem
sídlem Tř. Svobody 2, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. 60462-2/2018-900000-314

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 2. 2019 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 10. 2018. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 29 odst. 1 písm. a) a § 29 odst. 1 písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb (dál jen „ZET“) a byla mu uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a dále mu bylo uloženo nahradit náklady řízení částkou 1 000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit 4 jednáními, a to ve dnech 2. 8. 2017 a 10. 8. 2017, kdy měl přijmout hotovostní platbu za prodanou PET lahev stáčeného vína, aniž zaslal datovou zprávu a vystavil účtenku podle § 18 ZET.
2. Žalobce namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, že správní orgán prvního stupně vymezoval jednotlivé skutky, kterými mělo dojít ke spáchání dvou různých přestupků do čtyř dílčích skutkových vět. Ve všech čtyřech případech pak kumuloval ve skutkové větě jednání, které podřadil pod různou skutkovou podstatu dvou různých přestupků. Ve všech dílčích skutkových větách se tedy uvádí, že žalobce nezaslal datovou zprávu a současně nevystavil účtenku. Povinností správního orgánu prvního stupně je blíže upřesnit, kterým konkrétním jednáním byla naplněna skutková podstata jednoho a druhého přestupku.
3. Zásadní ale žalobce shledává námitku chybného právního posouzení správně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán totiž pochybil, když na zjištěný stav aplikoval pojem „zadavatel“ dle klasifikace NACE, konkrétně pak bodu 80 písm. a) příručky NACE, přičemž se jedná o příručku k provádění ZET. Při absenci zákonné definice pojmu „výrobce“ postupoval žalovaný tak, že nadřadil nad zákonem stanovenou definici příručky klasifikace NACE. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že zadavatelem je ten, kdo kompletně zadává proces výroby a může být klasifikován ve výrobě, když vlastní surový materiál používaný jako vstup při výrobě a je proto vlastníkem konečného výrobku.
4. Žalovaný se však nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce, že došlo k chybné aplikaci pojmu zadavatel, místo pojmu „výrobce vína“. Žalobce odkázal na § 3 písm. o) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „zákon o vinařství“), podle kterého je výrobcem mj. ten, kdo nechává zpracovat produkt (víno) za účelem jeho uvádění do oběhu. Žalobce v právních vztazích s obchodními partnery vystupuje v postavení výrobce vína. Žalobce namítá, že pokud ZET neobsahuje definici pojmu výrobce vína, je nutné při jeho aplikaci vzít na zřetel a užít definici tohoto pojmu vymezenou zákonem o vinařství. Žalovaný vydal své rozhodnutí v rozporu se zásadou legality, a to ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), podle kterého správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalovaný přitom staví své rozhodnutí na základě příručky, tedy podzákonné normy.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a setrval na svých závěrech. Uvedl dále, že žalobce směšuje dohromady dvě věci, a to řízení o přestupku dle zákona o vinařství a dle ZET. ZET sám obsahuje uvedení předpisu, podle kterého se posuzují kategorie NACE. Je podstatné, že žalobce je subjektem evidence tržeb, který přijal evidovanou tržbu a dále, zda mu tato evidovaná tržba plyne z podnikatelské činnosti, uvedené pod příslušným kódem klasifikace NACE dle § 37 ZET. Podle § 37 odst. 2 ZET se pro účely ZET užije klasifikace NACE, uvedená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 (dále jen „Nařízení NACE“). Žalobce sám předkládá smlouvy o tom, že fakticky sám žádné víno nevyrábí, přičemž již vyrobené sudové víno prodává ve svých

provozovnách. Takovou činnost je však nutno zařadit pod kód klasifikace NACE 47. Pokud jde o metodickou příručku klasifikace NACE, tato slouží k výkladu přílohy I Nařízení NACE. Žalobce sice lze považovat za výrobce vína podle § 3 písm. o) zákona o vinařství, pro potřeby zákona o vinařství, ale nelze jej považovat za výrobce dle Nařízení NACE, na které odkazuje ZET.

6. Pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí postačí z hlediska obsahu správních spisů zkonstatovat, že správní orgán prvního stupně provedl v provozovnách žalobce ve dnech 2. 8. 2017 a 10. 8. 2017 místní šetření včetně kontrolního nákupu za účelem prověření plnění povinností při evidenci tržeb. V předmětných případech žalobce přijal hotovostní platby za prodej stáčeného vína, avšak ani v jednom případě nevydal účtenku ve smyslu § 18 a § 20 ZET, ani nezaslal datovou zprávou údaje o těchto evidovaných tržbách. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že účtenky nebyly vydány vědomě, když žalobce je v postavení výrobce, kdy tento stále nepodléhá režimu evidencí tržeb. Výrobcem podle vinařského zákona je ten, kdo si nechává zpracovat víno za účelem jeho uvedení do oběhu, tedy i žalobce. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 1. 10. 2018 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 29 odst. 1 písm. a) a § 29 odst. 1 písm. b) ZET a byla mu uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce není výrobcem vína ve smyslu klasifikace NACE a je lhostejné, zda je žalobce výrobcem vína podle zákona o vinařství. Žalobce je klasifikován jako zadavatel, který kompletně zadal proces výroby jiným subjektům, přičemž surový materiál nevlastnil. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém zdůraznil, že žalobce je subjektem evidence tržeb podle § 3 odst. 1 ZET a přijaté tržby při kontrolních nákupech jsou tržbami ve smyslu § 4 odst. 1 ZET. Předmětem činnosti žalobce je mj. maloobchod, kromě maloobchodu s motorovými vozidly dle kódu NACE 47, přičemž není výrobcem vína podle kódu 11 NACE. Pokud se týká námitek žalobce stran výroku prvostupňového rozhodnutí, uzavřel žalovaný, že toto rozhodnutí obsahuje veškeré nutné zákonem předvídané náležitosti.
7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Krajský soud předně vyhodnotil jako nedůvodnou námitku, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se výroku rozhodnutí. Lze totiž souhlasit se závěry žalovaného, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje veškeré náležitosti požadované § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tedy obsahuje označení řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, popis vytýkaného skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikaci skutku, druh a výměru správního trestu. Žalobcem vytýkaná kumulace jednání ve skutkové větě nečiní výrok prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť v návaznosti na právní kvalifikaci skutků je zcela jednoznačné, jakého jednání se žalobce dopustil a jak toto jednání bylo právně kvalifikováno.
9. Pokud se týče námitek nesprávné klasifikace žalobce jako tzv. zadavatele výroby vína, nikoliv jeho výrobce, neshledal ani tuto krajský soud důvodnou. V projednávaném případě

je nutné vyjít z toho, že § 37 odst. 1 písm. b) ZET stanoví, že evidovanými tržbami *dočasně nejsou* od prvního dne čtvrtého kalendářního měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona všechny tržby, *s výjimkou*

1. ubytovacích a stravovacích služeb uvedených v klasifikaci NACE pod kódy 55 a 56 a
2. velkoobchodu a maloobchodu uvedených v klasifikaci NACE pod kódy 45.1, 45.3, 45.4, pokud jde o obchod, 46 a 47.

10. ZET přitom v § 37 odst. 2 výslovně stanoví, že Klasifikací NACE se pro účely tohoto zákona rozumí klasifikace ekonomických činností uvedená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 ze dne 20. prosince 2006, kterým se zavádí statistická klasifikace ekonomických činností NACE Revize 2 a kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 3037/90 a některá nařízení ES o specifických statistických oblastech, v platném znění. Není tedy důvodný argument žalobce, že při výkladu zákona žalovaný vycházel z metodické příručky klasifikace NACE, když ZET výslovně co do klasifikace NACE odkazuje na Nařízení NACE, tedy nikoli na „podzákonný předpis“. Pokud přitom správní orgány své úvahy o zařazení žalobce pod kód 47 užily také metodickou příručku NACE, nelze jim v tomto směru ničeho vytknout, zvláště pak, pokud uvedené úvahy zřetelně osvětlily.
11. Primární je v projednávané věci posouzení, zda žalobce spadá pod klasifikaci NACE uvedenou v § 37 odst. 1 či nikoliv. Správní orgány obou stupňů přitom dospěly k závěru, že ano, když žalobce naplňuje obsah činnosti uvedené pod kódem klasifikace NACE 47. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Z Přílohy č. I Nařízení NACE, která je jeho nedílnou součástí, vyplývá, že pod kódem 11.02 je uvedena výroba vína z vinných hroznů a u kódu 47 maloobchod, kromě maloobchodu s motorovými vozidly. Správní orgány přitom osvětlily, že žalobce nelze z hlediska klasifikace NACE považovat za výrobce vína, neboť dle tvrzení samotného žalobce a z jím předložených důkazů vyplývá, že není vlastníkem suroviny (vinných hroznů), které by zadával ke zpracování a byl by tak vlastníkem výsledného výrobku (vína), nýbrž, že zadává výrobcí vína výrobu vína za účelem jeho uvádění do oběhu. Toto odůvodnění je zcela logické a odpovídá z hlediska požadavků ZET rozumnému uspořádání vztahů, neboť žalobce je fakticky prodejcem vína jako již zpracovaného produktu; víno sám nevyrábí a není tudíž jeho výrobcem. To, že žalobce je či může být považován za výrobce z hlediska zákona o vinařství, nemá na toto posouzení vliv, neboť předmět právní úpravy ZET a zákona o vinařství je zcela odlišný, sledující odlišný cíl. ZET dopadá (v tzv. 2 vlně) mj. na prodejce v maloobchodu (s výjimkou maloobchodu s motorovými vozidly), pokud současně nejsou *skutečnými* výrobci prodáváného produktu. Nelze nalézt rozumný důvod pro aplikaci definice pojmu „výrobce vína“ podle zákona o vinařství za situace, kdy lze v návaznosti na úpravu obsaženou jak v ZET, tak v Nařízení NACE dospět k výkladu, tedy k naplnění obsahu pojmu „výrobce vína“ samostatně, tedy odvisle od definice uvedeného pojmu v jiných právních předpisech. Lze tedy uzavřít, že správní orgány aplikovaly ZET zcela správně a uvedená rozhodnutí optikou uplatněného žalobního bodu nezákonností netrpí.
12. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že žalobce okrajově v žalobě zmínil otázku jeho legitimního očekávání, nicméně, pouze velmi obecně, nikterak ji blíže nespecifikoval. Krajskému soudu tedy nezbyvá, než na tuto obecně formulovanou žalobní námitku reagovat taktéž obecně, že soud nenalezl v průběhu správního řízení nic, co by svědčilo o porušení zásady legitimního očekávání žalobce. Krajský soud v tomto směru připomíná

judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se míry precizace žalobních bodů a vlivu precizace na následný přezkum správním soudem; v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bylo k této otázce konstatováno, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“.

13. Na základě shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. prosince 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu